

POSTANOWIENIE

29 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 29 października 2025 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku D.K.

z udziałem A.K.

o podział majątku wspólnego,

na skutek skargi kasacyjnej D.K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Tarnowie

z 30 października 2024 r., I Ca 372/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika tytułem kosztów postępowania kasacyjnego 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia odpisu postanowienia wnioskodawczynie do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawczynie D. K. od postanowienia Sądu Okręgowego w Tarnowie z 30 października 2024 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09; z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/06).

Natomiast uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wtedy, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. Uzasadnienie wniosku oparte na tej przesłance wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez badania sprawy, bez pogłębionej merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych. Uzasadnienie wniosku nie może sprowadzać się do powtórzenia uzasadnienia podstaw kasacyjnych, gdyż na tym etapie postępowania nie dochodzi do oceny ich zasadności (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 września 2025 r., I CSK 5/25).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że w jej ocenie, „oczywista zasadność skargi wynika bezpośrednio z twierdzeń biegłej zawartych w sporządzonych opiniach, które przytoczę w uzasadnieniu zarzutów skargi, a które dotyczą zmian w podejściu do wyceny, a także stosowaniu podejść, które nie odpowiadają przesłankom ich stosowania wynikającym bezpośrednio z norm prawnych i które nie pozostawiają dowolności w ich wyborze. Natomiast konieczność wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości, skarżąca upatruje w ustaleniu wpływu uchybień w normach stanowiących podstawę pracy biegłego na treść opinii, którą to sądy w niniejszej sprawie oceniały jedynie przez pryzmat odpowiedzi na odezwę sądu, pomimo zgłaszanych zarzutów.”

Nie można uznać, że powyższa argumentacja spełnia wymagania stawiane uzasadnieniu zaistnienia przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. W pierwszej kolejności należy podkreślić, że skarżąca nie sprecyzowała, które konkretnie przepisy budzą jej zdaniem poważne wątpliwości interpretacyjne lub rozbieżności w orzecznictwie. Nie jest natomiast rolą Sądu Najwyższego domyślanie się,

o których przepisach skarżąca myślała wnosząc skargę, ani poszukiwanie ich w innych częściach skargi kasacyjnej, niż we wniosku o jej przyjęcie i jego uzasadnieniu. Nie można zatem uznać, że w ramach niniejszej sprawy wykazano zaistnienie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Jeśli zaś chodzi o sygnalizowaną przez skarżącą oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wskazać, że w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się ona z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Obowiązkiem skarżącego powołującego się na tę przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest wskazanie na zastosowany lub mający zastosowanie w sprawie przepis, który sąd drugiej instancji naruszył w stopniu kwalifikowanym w związku z niezasadnym zastosowaniem lub niezastosowaniem. Również i w tym przypadku skarżąca nie skonkretyzowała, który przepis lub przepisy miała na myśli.

Ponadto przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest samo w sobie oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia i do istnienia takiego związku między wytykanym uchybieniem, a wynikiem postępowania w sprawie powinien zmierzać skarżący (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12).

Takiej argumentacji również zabrakło w skardze kasacyjnej. W uzasadnieniu wniosku skarżąca skoncentrowała się na kwestionowaniu wyboru przez biegłą, konkretnej metody wyceny nieruchomości, będących przedmiotem podziału w niniejszej sprawie, nie wykazała jednak, że wybrana przez biegłą metodologia skutkowała błędną wyceną przedmiotowych nieruchomości. Zgodnie z art. 154 ust. 1 ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami wyboru właściwego podejścia oraz metody i techniki szacowania nieruchomości dokonuje rzeczoznawca majątkowy, uwzględniając w szczególności cel wyceny, rodzaj i położenie nieruchomości, przeznaczenie w planie miejscowym, stan nieruchomości oraz dostępne dane o cenach, dochodach i cechach nieruchomości podobnych. Sąd natomiast ocenia

przedstawioną przez biegłego opinię przez pryzmat logiki, spójności i zgodności z zasadami wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Przedstawiona przez biegłą opinia została w ten sposób oceniona przez Sąd drugiej instancji, a zatem nie można przyjąć, że opisywana przez skarżącą sytuacja, spowodowała naruszenie przepisów przekładające się na wydanie przez Sąd oczywiście nieprawidłowego orzeczenia.

Uznać zatem należy, że wskazane we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej okoliczności nie uzasadniają jej przyjęcia do rozpoznania.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 2 k.p.c.

M.L.

[SOP]